

Konseilspræsidenten (Zahle): Da Landbrugsministeren er optaget af Forhandlinger i Folketinget, skal jeg tillade mig at gøre nogle faa Bemærkninger i Anledning af den Holdning, som det ærede Flertal i Finansudvalget har indtaget, og de Bemærkninger, som er fremsatte af det ærede Medlem, der nu havde Ordet.

Der er naturligvis ingen, der kan bestride, at det høje Landstings Medlemmer har Ret til af saglige Grunde at stemme mod en Bevilling, der er opført paa Finanslovsforslaget, naar det forekommer dem, at denne Bevilling ikke er tilstrækkelig begrundet, men den Omstændighed maa dog veje tungt for alle Medlemmer i det høje Ting, at naar Bevillingen kommer herop, er den vedtaget i det andet høje Ting. Og navnlig maa dette Forhold i høj Grad have Vægt overfor Medlemmerne af Venstre, eftersom det jo har været Venstres historiske Mission at tilvejebringe i vort Forfatningsliv den Tilstand, som vi nu lever under, at Folketinget har den overvejende Indflydelse paa Lovgivningsarbejdet og specielt da paa Affattelsen af Finanslovsforslaget. At tilvejebringe denne Tilstand og at gennemføre Folketingsparlamentarismen har været Venstres store Gerning under Forfatningen af 1866.

At stemme mod en Bevilling, som er vedtaget paa Finanslovsforslaget i det andet høje Ting, af politiske Grunde, ikke af saglige Grunde, er derfor Højrepolitik, det er lige det modsatte af Venstrepolitik. Som Forholdet imidlertid ligger i dette Øjeblik, er det ganske umuligt at rejse en konstitutionel Strid imellem Tingene angaaende et Spørgsmaal af en reelt set saa ubetydelig Rækkevidde som det omhandlede. Man kan jo overhovedet vanskeligt tænke sig at rejse en konstitutionel Strid paa Grundlag af en Forfatning, som er afløst af en anden Forfatning, hvis Ikrafttræden kun er udsat en Tid paa Grund af de overordentlige Forhold i Europa. Jeg antager altsaa, at man vil undgaa en konstitutionel Strid om dette ubetydelige Spørgsmaal. Naar Historiens Dom skal fældes over Venstres Arbejde under Forfatningen af 1866, vil Venstre i høj Grad blive rost for den kloge og udholdende Politik, som Venstre under denne Forfatnings vanskelige Kaar førte med det bevidste Formaal at sikre Folketinget den overvejende Indflydelse i Lovgivningsmagten og særlig paa Finanslovsforslagets Affattelse samt at hidføre den Ordning, at Regeringen skal være i Overensstemmelse med Folketingets Fler-

tal, men jeg tror da, at det vil komme til at staa som en Besynderlighed, at i det Aar, hvor Forfatningen af 1866 paa Grund af ekstraordinære Forhold er blevet forlænget, vender Venstre sig mod den Tilstand, som det selv med saa meget Arbejde og saa megen Klogskab har tilvejebragt.

Det Spørgsmaal, der er Tale om, en Omordning af Undervisningen ved Landbohøjskolen, er et Spørgsmaal, som ubestrideligt kan afgøres ved en administrativ Resolution, og at der søges en Bevilling paa Finansloven, fordi det kan forudses, at der i en nær Fremtid vil flyde Udgifter for Staten paa Grund af en ny administrativ Ordning, er ikke noget, som man med nogen som helst Ret kan kalde Lovgivning paa Finansloven. For øvrigt har det aldrig før været Venstres Standpunkt, at man ikke maa lovgive paa Finansloven, det har tværtimod bestandig været Venstres Standpunkt, at Folketingets Flertal gennem sin overvejende Indflydelse paa Finanslovsforslagets Affattelse skulde tilkæmpe sig, arbejde sig til den størst mulige Indflydelse i Staten. Dette Standpunkt har Venstre haft Ære af at sejre paa, og mærkeligt er det, at Venstre lige i det sidste Øjeblik vil vende sig derimod.

Trier: Jeg kan ikke betragte det Bevillingsspørgsmaal, angaaende hvilket Flertallet har gjort særlig Indstilling, som betydeligt nok til derpaa i Øjeblikket at rejse Strid, saa meget mindre som alle synes enige paa et Hovedpunkt om Sagen. Det forekommer mig ikke, at Tiderne er til at foretage et saa usædvanligt Skridt som at sende Finanslovsforslaget tilbage til Folketinget, hvis der ikke er absolut Nødvendighed derfor. Forholdene tilraader en saa fredelig Gennemførelse af Finanslovsforslaget som muligt, og jeg vilde derfor anse det for et ikke unaturligt Skridt, om Flertallet tog sit Ændringsforslag tilbage. Landstinget vilde derved ogsaa give et, særlig nu, betimeligt og fortjenstfuldt Eksempel paa størstindt Fordragelighed.

Dalsgaard: Det undrede mig noget, at den højtærede Konseilspræsident vilde lægge Sagen saa højt op, som han nu gjorde. Jeg synes ikke, mine Udtalelser gav nogen som helst Anledning dertil. Jeg skal ikke følge Ministeren paa dette Omraade. Jeg skal allermindst modsige ham med Hensyn til den Ros, han udøste over Venstres Hoved. Vi er jo ikke i den senere Tid forvante med at blive rost af